

jer. Naar man f. Eks. siger, at man ikke kan lovgive om Tuberkulose med nogen rigtig Virkning, fordi man ikke kender Tuberkuloser tilstrækkelig nøje, synes jeg, at det er endnu vanskeligere at lovgive om de Sygdomme, der staa nævnedes i Epidemiloven: asiatisk Kolera, gul Feber, Dysenteri, eksantematisk Tyfus, Børnetopper, Pest, Difteritis, Starlagensfeber, Tyfus eller gastrisk Feber osv. Jeg tror, man har nøjere Kendskab til Tuberkulosen og dens Udbredelsesmaade, end man f. Eks. har til disse Sygdomme. Jeg skal blot omtale en saadan lille Ting som, at det ikke er mig bekendt, at der overhovedet eksisterer en Sygdom, der hedder gastrisk Feber. Naar der f. Eks. i denne Lov staaar først Tyfus og bagefter gastrisk Feber, kunde den højtærede Justitsminister maaste forklare mig, hvilken Forskel der er her imellem. I det almindelige Omdømme tror jeg, at gastrisk Feber er det populære Navn for Tyfus, men det kan jo gerne være, at der er en Sygdom, der hedder gastrisk Feber, som jeg ikke kender. — Dernæst fremkom der en Hovedindvending fra forskellige Talere, som jeg gerne vil besvare. Man har sagt: Denne Lov garanterer ikke for, at vi ikke faa Smitte af Tuberkulose. Dertil skal jeg sige, at hvis jeg eller en anden i denne Sal kunde skrive en Lov, der garanterede for, at vi ikke fik Tuberkulose, var det ingen Sag, saa blev det et rent økonomisk Spørgsmaal: hvor meget er det værd at ofre for at staffe os af med Tuberkulosen; her er der en Garanti for, at vi kunne faa affastet Smitten ved Tuberkulose. Det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) udtalte, at det virksomste Middel mod Tuberkulose var frisk Luft og god Kost. Det er ogsaa vel populært set. Jeg kender mange Mennesker, som hele deres Liv igennem have faaet frisk Luft og god Kost, men ikke desmindre ere blevne angrebne af Tuberkulose. Jeg tror ikke, man kan bygge hygiejniske Forholdsregler alene paa frisk Luft og god Kost. Endvidere udtalte det samme Medlem, at det var Politiet, der skulde vogte paa Sygdommen, og det troede han ikke kunde søre til noget. Jeg vil dertil sige, at naar man overhovedet vil give en Lov om epidemiske Sygdomme, saa er man nødt til at lade Politiet vogte over, at denne Lov saavel som enhver anden bliver overholdt. — Den højtærede Justitsminister udtalte, at vi i saadanne Forhold maatte gaa fremad med smaa Skridt, og at Lægeautoriteterne burde gaa i Spidsen, men det er jo netop det, som ikke er Tilfældet med det Lovforslag, som den højtærede Justitsminister selv har foreslaaet. Det

Forslag har forladt, hvad Lægeautoriteterne gerne havde ønsket, idet den højtærede Justitsminister har slettet Desinfektion efter Klytning. Ligeledes mente den højtærede Justitsminister, at dette var en Sag, som ikke en enkelt Læge kunde tage Initiativet til; den enkelte Læge burde støttes af hele Lægestanden. Jeg tror, at jeg her rolig kan sige, at jeg til en vis Grad taler paa hele Lægestandens Vegne. I ethvert Tilfælde er netop Bekæmpelsen af Tuberkulosen en Sag, som den almindelige danske Lægeforening har optaget paa sit Program. Ligeledes udtalte den højtærede Justitsminister, at der var mange Punkter, der vare glemte, at man f. Eks. burde træffe Foranstaltninger mod den Smittefare, som Tuberkulosen frembyder i Hjemmene. Dette have vi netop med Vilje ikke villet tage med, fordi det har forekommet os utilbørligt paa den Maade at gribe ind i Privatlivets Fred og sige til en Mand: Saadan og saadan skal Du leve i Dit Hjem. Jeg mener, det bliver en Sag, som til en vis Grad er privat. Det er kun i det Djebligt, at vedkommende flytter fra Hjemmet og overlader Boligen til en anden, at Desinfektion skal finde Sted. Jeg trøster mig nu med, at hvad denne Sag angaar, enten der kommer en Lov ud deraf eller ej, skal der nok før eller senere blive slaaet til Lyd i Samfundet saaledes, at intet Menneske flytter ind i en Beslighed, hvori der har boet tuberkuløse Folk, førend Besligheden er desinficeret, og jeg er sikker paa, at det inden kortere eller længere Tid vil komme dertil, at intet Menneske løber Ting, der have tilhørt tuberkuløse, medmindre de blive desinficerede. Jeg mener, det er et stort Gode, Epidemiloven har ført med sig, at der blandt Publikum er vaat en Stræk for epidemiske Sygdomme; dem skal Folk nok tage sig i Agt for. Jeg tror ikke, at Desinfektionen altid er tilstrækkelig virksom og hder tilstrækkelig Garanti. Jeg har læst en Historie, som berørte disse Forhold. En Dyrslæge skulde desinficere i en Stald efter Mund- og Klovshygge, og dette gjorde han ved at sætte et Kar med Aloralk ind i Stalden og lukke Døren saa vidt muligt hermetisk. Dyrslægen hældte derefter Svovlsyre paa Ralten og gik saa ud, men i det samme Løb en Kat ind i Stalden. Manden var ked derover, men Dyrslægen beroligede ham med, at Ratten vilde dø straks. Da man efter tre Dages Forløb atter aadnede Stalden, spadserede Ratten imidlertid atter ud af Stalden. Man kunde jo her anstille Betragtninger over, hvad der er mest sejslivet, Ratten eller Bacterierne; men hvorledes Forholdet nu end er, saa viser dette kun en daarlig Desinfek-